

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **Mgr. Kamila Roučková**, IČO: 71334556,
sídlem Mlýnská 298, 40301 Roudnice nad Labem,
adresa pro doručování: X,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2023, č. j. 2154/23/5200-10421-713255,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2023, č. j. 2154/23/5200-10421-713255, kterým byl k jejímu odvolání změněn platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017 ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2477253/20/2512-50523-508137, ve výši 31 080 Kč a dále byl změněn platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2479826/20/2512-50523-508137, ve výši 29 520 Kč. Uvedené platební výměry byly změněny tak, že se ruší stanovení daně podle pomůcek, neboť žalovaný rozhodl, že šlo o stanovení daně dokazováním.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že v letech 2017 a 2018 zaměstnávala v pracovním poměru dva zaměstnance, a to E. A. a K. H. Oba zaměstnanci jak v roce 2017, tak v roce 2018, podepsali prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, ve kterých uvedli, že uplatňují základní slevu na poplatníka. Na základě podepsaných prohlášení mohla žalobkyně (zaměstnavatel) srážet zaměstnankyni E. A. v roce 2017 sníženou zálohu na daň z příjmů ve výši 150 Kč měsíčně a v roce 2018 sníženou zálohu na daň z příjmu ve výši 390 Kč měsíčně. Zaměstnanec K. H. byl od prvního pracovního dne roku 2017 až do konce roku 2018 v dlouhodobé pracovní neschopnosti. V letech 2017 a 2018 neměl žádný příjem ze závislé činnosti, a daň za něj tedy nebyla odváděna. Žalobkyně navrhla dokazování prohlášeními poplatníka daně z příjmů fyzických osob paní E. A. a K. H., dále vyúčtováním daně z příjmů ze závislé činnosti, mzdovými listy a potvrzením o pracovní neschopnosti K. H. za roky 2017 a 2018.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis, písemné vyjádření k žalobě a navrhl její zamítnutí. Dále poukázal na celkovou pasivitu žalobkyně ohledně plnění daňových povinností, stejně jako na její pasivitu v daňovém řízení. Žalobkyně nesplnila svoji zákonnou povinnost dle § 38j odst. 5 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), neboť nepodala vyúčtování daně za předmětná zdaňovací období. Žalobkyně nereagovala ani na výzvy správce daně k předložení dokladů, přičemž nebyly předloženy ani prohlášení poplatníků daně z příjmů, a proto nemohla být při výpočtu výše zálohy na daň zohledněna sleva na dani či daňové zvýhodnění. Žalobkyně nijak neosvětlila, proč k důkazu navrhuje prohlášení poplatníků daně z příjmů až v průběhu soudního řízení o žalobě. Tvrzení o dlouhodobé pracovní neschopnosti K. H. je v rozporu s listinami a vyjádřením E. A., jakož i v rozporu s údaji poskytnutými Okresní správou sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“). Navíc nebylo v daňovém řízení předloženo ani potvrzení o pracovní neschopnosti K. H. Žalovaný měl za to, že uvedení důkazních prostředků až v žalobě nemůže ospravedlnit důkazní hibernaci žalobkyně v daňovém řízení.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z předloženého správního spisu zjistil soud tyto podstatné skutečnosti. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplnila svoji zákonnou povinnost podle § 38j odst. 5 ZDP podat vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2017 a 2018, vyzval

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

správce daně OSSZ k poskytnutí informací, z nichž vyplynulo, že žalobkyně měla dva zaměstnance, a to E. A. a K. H. a sdělila jejich měsíční vyměřovací základy za obě zdaňovací období. Dále správce daně opatřil sdělení obou uvedených zaměstnanců, kteří zaměstnání potvrdili s tím, že K. H. uvedl, že je od ledna 2017 do současnosti v pracovní neschopnosti. Dále správce daně opatřil i mzdové výměry E. A. Správce daně zaslal žalobkyni výzvy k podání daňového tvrzení k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za uvedená období, avšak žalobkyně na výzvy nereagovala. Správce daně tedy vyměřil daň z příjmů fyzických osob podle pomůcek. K odvolání žalobkyně připojila předmětná vyúčtování daně z příjmů, kde za rok 2017 vykázala daňovou povinnost ve výši 1800 Kč a za rok 2018 daňovou povinnost ve výši 4 680 Kč. Na základě posouzení nově předložených důkazních prostředků seznámil žalovaný žalobkyni podle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „DŘ“), se zjištěnými skutečnostmi a vyzval žalobkyni k vyjádření. Ta na výzvu nereagovala. Žalovaný nato vydal žalobou napadené rozhodnutí.

7. V rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, publikovaném pod č. 1906/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud poukázal na specifickou povahu daňového řízení. V něm daňový subjekt nese důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzené výše svých daňových povinností, a je tak povinen již v daňovém řízení navrhnout k prokázání svých tvrzení důkazy. Koncepce daňového řádu je přitom založena na součinnosti daňového subjektu, který musí být správcem daně vyzván, aby se vyjádřil k jeho pochybnostem, zejména mu musí být umožněno navrhnout příslušné důkazy. Důkazní prostředky může daňový subjekt uvést i v odvolání a dokonce i poté, tj. až do doby, kdy je o odvolání rozhodnuto. Závěry správce daně učiněné v daňovém řízení proto musejí nutně vycházet z toho, zda daňový subjekt své důkazní břemeno v průběhu daňového řízení unesl, či nikoliv. Pokud daňový subjekt tuto svoji povinnost nesplní, nemůže již rozhodnutí finančního orgánu z této skutečnosti vycházející následně zpochybňovat v řízení před soudem tím, že bude dodatečně navrhnout provedení důkazů, které již mohl uplatnit v daňovém řízení. Řízení před soudem totiž nemůže a ani nemá nahrazovat řízení před správním orgánem a daňový subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zhojit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, která je založena na přezkumu správních rozhodnutí. Neprovedení důkazu soudem na základě úvahy učiněné podle § 52 odst. 1 s. ř. s. proto může být odůvodněno též tím, že jej mohla a měla navrhnout žalobkyně již v daňovém řízení, neboť tento důkaz měl sloužit zjevně k prokázání skutečností, o kterých byl daňový subjekt ze strany finančních orgánů dostatečně informován (shodně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2015, č. j. 8 Afs 114/2015-30; ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014-22).
8. Soud má za to, že uvedený přístup je třeba uplatnit i v projednávané věci. Žalobkyně byla opakovaně v průběhu daňového řízení vyzývána k předložení podkladů, na což nereagovala. Výslovně je v uvedených platebních výměrech konstatováno: „*Protože správce daně nemá k dispozici, z důvodu nesoučinnosti daňového subjektu, poplatníky podepsaná prohlášení podle § 38k odst. 4 zákona o daních z příjmů, nemohl při výpočtu zálohy na daň zohlednit žádnou slevu na dani nebo daňové zvýhodnění na vyživované děti.*“ V odvolacím řízení byla žalobkyně výzvou ze dne 4. 3. 2021 vyzvána k předložení mzdových listů zaměstnanců a prohlášení poplatníků daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2017 a 2018 podepsaných zaměstnanci. Žalobkyně tedy mohla a měla předložit mzdové listy a prohlášení poplatníků již v daňovém řízení, a soud proto tyto důkazní návrhy podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl. Nadto je třeba konstatovat, že ačkoliv žalobkyně jako důkaz prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob E. A. a K. H. sice označila, soudu je však i přes jeho výzvu nepředložila. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

9. Správce daně, potažmo žalovaný, vycházel v případě stanovení základu daně z příjmů za zaměstnance K. H. z úhrnu vyměřovacích základů sdělených OSSZ, z nichž vyplynula mzda vyplacená K. H. za leden a únor 2017 v celkové výši 22 000 Kč. Žalobkyně žádnými důkazními prostředky toto zjištění v daňovém řízení nezpochybnila. Soud proto důkaz potvrzením o trvání pracovní neschopnosti K. H. s odkazem na omezený soudní přezkum podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, nadto ani k výzvě soudu žalobkyně uvedené potvrzení nepředložila. Soud dále neprovedl důkaz ani vyúčtováními daně z příjmů ze závislé činnosti za roky 2017 a 2018, neboť jsou součástí správního spisu (žalobkyně je předložila v odvolacím řízení), přičemž se obsahem správního spisu dokazování v soudním řízení správním neprovádí.
10. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že se žalobkyni nepodařilo zpochybnit správnost závěrů žalovaného uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, soud tedy žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
11. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, z tohoto důvodu soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. dubna 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..